

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **nejvyšší státní zástupce**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, za účasti: **Signo Solar PP04, s.r.o.**, se sídlem Pod Václavem 902/18, Chabry, zastoupená JUDr. Petrem Kališem, Ph.D., advokátem se sídlem Týn 639/1, Praha, o žalobě proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 1. 12. 2010, č.j. 12591-7/2010-ERU, a ze dne 26. 8. 2011, č.j. 04168-3/2011/ERU,

t a k t o:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se z důvodu shledání závažného veřejného zájmu domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2010, č.j. 12591-7/2010-ERU, kterým byla osobě zúčastněné na řízení udělena licence na výrobu elektřiny na dobu 25 let, se vznikem oprávnění a termínem zahájení výkonu licencované činnosti ke dni nabytí právní moci rozhodnutí, pro celkový instalovaný sluneční výkon 4,032 MW pro provozovnu fotovoltaické elektrárny Svitavy (dále jen „FVE Svitavy“), vymezenou na pozemcích p.č. 2150/81 a p.č. 2147/38, v katastrálním území Svitavy – Předměstí, Moravský Lačnov. Žalobce se též domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2011, č.j. 04168-3/2011/ERU, kterým se mění výše specifikované rozhodnutí o udělení licence.

I. Shrnutí žaloby

Žalobce namítá, že pro vydání žalobou napadených rozhodnutí nebyly splněny podmínky stanovené zákonem č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění do 31. 12. 2010 (dále jen „energetický zákon“), a prováděcí vyhláškou k energetickému zákonu č. 426/2005 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích (dále jen „vyhláška č. 426/2005 Sb.“).

Žalobce namítá, že žalovaný vybočil z mezí žádosti o udělení licence tím, že udělil licenci na celkový instalovaný výkon 4,032 MW, ačkoli v žádosti osoba zúčastněná na řízení uvedla celkový instalovaný výkon 4,036 MW. V seznamu jednotlivých provozoven pak je uveden celkový instalovaný výkon 4,033 MW, přičemž původní údaj 4,032 MW je přepsán na 4,033 MW. Řízení o udělení licence je přitom výlučně návrhové a správní orgán je žádostí o licenci vázán a nemůže se od ní odchýlit. Správní orgán si žádost nemůže upravovat podle svého mínění a případné vady může odstraňovat toliko postupem zákonem stanoveným zákonem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č.j. 3 Ads 30/2007-168).

Žalobce dále namítá, že ze zprávy o výchozí revizi zpracované revizním technikem Pavlem Paškem dne 24. 11. 2010 (dále jen „revizní zpráva“) vyplývají rozporné údaje ohledně počtu instalovaných fotovoltaických panelů. Složení fotovoltaických panelů uvedené revizním technikem je nadto odlišné od údajů uvedených v protokolu o předání a převzetí stavby ze dne 25. 11. 2010, přičemž důvody těchto rozporů žalovaný nijak nezjišťoval a ani je neodstraňoval.

Žalobce dále namítá, že osoba zúčastněná na řízení nedisponovala dostatečnými finančními zdroji v rozsahu investičních nákladů v celkové výši 374 976 721 Kč. Pouze v předloženém podnikatelském plánu s finanční bilancí pro licencovanou činnost jsou uvedeny cizí zdroje ve výši 374 977 000 Kč a zmínka o tom, že

financování projektu výstavby fotovoltaické elektrárny je zajištěno formou úvěru u Nordea Bank Norge ASA. Osoba zúčastněná na řízení nepředložila konečný rozpočet položek jednotlivých realizovaných investic a ani žádnou smlouvu o úvěru, a tak podle žalobce neprokázala splnění finančních předpokladů ve smyslu § 8 odst. 5 písm. a) a § 8 odst. 7 vyhlášky č. 426/2005 Sb.

Žalobce dále poukazuje na to, že licence byla udělena na dobu 25 let. Pro takové rozhodnutí ale ve správním spisu chybí podklady, neboť osoba zúčastněná na řízení za účelem prokázání splnění technických předpokladů doložila rozhodnutí Městského úřadu Svitavy, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“), z něhož vyplynulo, že zkušební provoz byl povolen jen do 30. 4. 2011. Kolaudační souhlas byl přitom vydán až dne 1. 3. 2011 a žalovanému byl předložen dne 1. 8. 2013.

Ohledně určení vnějších vlivů pak revizní technik pouze odkázal na protokol vnějších vlivů v projektové dokumentaci FVE Svitavy. V řízení o udělení licence tak nebylo zjištěno, zda stavba FVE Svitavy patří mezi vyhrazená elektrická zařízení ve smyslu přílohy č. 1 k vyhlášce č. 73/2010 Sb., o stanovení vyhrazených elektrických technických zařízení, jejich zařazení do tříd a skupin a o bližších podmínkách jejich bezpečnosti (dále jen „vyhláška č. 73/2010 Sb.“) a tedy, zda k uvedení do provozu bylo třeba stanovisko Technické inspekce ČR či pouze revizní zprávy.

Ve vztahu k rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2011, č.j. 04168-3/2011/ERU (dále jen „rozhodnutí o změně licence“), žalobce namítá, že toto rozhodnutí formálně mění celé rozhodnutí o udělení licence. Z rozhodnutí o změně licence není zřejmé, v jakém rozsahu se dotýká rozhodnutí o udělení licence, když obsahuje kompletní výrok, jako by bylo rozhodováno o udělení licence poprvé, a není tak ani zřejmé, zda zcela nahrazuje předchozí rozhodnutí o udělení licence, anebo je nahrazuje jen v tom rozsahu, kde bylo materiálně prováděno řízení o změně, která se týkala změny názvu držitele licence.

Podle žalobce při absenci záznamu ve smyslu § 53 odst. 6 správního řádu nelze zjistit, jaké důkazy byly ve správním řízení provedeny a zda žalovaný vycházel i z jiných než ve správním spise žurnalizovaných listin (např. z listin týkajících se udělení licence). Skutkový stav, ze kterého vyšel žalovaný, tak nemá oporu ve správním spise. Podle žalobce není ani zřejmé, v jakém rozsahu nastaly účinky ve smyslu § 102 odst. 9 správního řádu. Rozhodnutí o změně je tak z tohoto důvodu nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

Z výše uvedených důvodů se žalobce domáhá zrušení obou žalobou napadených rozhodnutí. Žalobce setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný uvedl, že s ohledem na systémová a personální opatření s podporou vlády a prezidenta ČR k zajištění revize licenčních spisů, jejichž součástí je i podání

žaloby nejvyššího státního zástupce, ponechává posouzení důvodnosti žaloby zcela na úvaze soudu.

III. Shrnutí vyjádření osoby zúčastněné na řízení

Osoba zúčastněná na řízení především zpochybňuje veřejný zájem na podání žaloby. Pokud má žalovaný při výkonu svých pravomocí postupovat transparentně a v souladu se zákonem, není zřejmé, z jakého důvodu dává podnět k prověření svého postupu po více než třech letech od vydání licence a z jakého důvodu tak činí, když mohl v rámci přezkoumání správnosti postupu svých zaměstnanců použít řadu institutů, počínaje disciplinárním postihem až po podání trestního oznámení pro podezření spáchání trestného činu.

K jednotlivým žalobním bodům pak osoba zúčastněná na řízení podrobně argumentuje a odmítá jejich důvodnost. Zejména pak dokládá protokol o kontrole Státní energetické inspekce ze dne 31. 1. 2011, č. 053102610, která proběhla dne 14. 12. 2010, přičemž na dokumentaci a zařízení FVE Svitavy nebyly shledány žádné závady. Dále dokládá Protokol č. IC-12-2010001/1 o určení vnějších vlivů stavby, v němž je uvedeno, že prostor byl definován jako nebezpečný.

Osoba zúčastněná na řízení upozorňuje na to, že žalobce při výpočtu panelů dle revizní zprávy opomněl přičíst údaje SWK 230W/31 (794,42 kWp) a SWK 230W/34 (55,66 kWp). S ohledem na výkon jednoho fotovoltaického panelu 0,230 W je zjevné, že jde o výkon, který dohromady poskytuje právě podle žalobce chybějících 3 696 fotovoltaických panelů.

Osoba zúčastněná na řízení poukazuje na vágní vyjádření žalovaného, které z nevysvětlitelných důvodů neobsahuje žádnou procesní obranu postupu žalovaného. Má tedy za to, že žaloba by měla být jako nedůvodná zamítnuta.

IV. Posouzení věci

Podle § 66 odst. 2 s.ř.s. je žalobu oprávněn podat nejvyšší státní zástupce, jestliže k jejímu podání shledá závažný veřejný zájem.

Podle § 72 odst. 2 věty první s.ř.s. může žalobu podle § 66 odst. 1 až 3 s.ř.s. oprávněný žalobce podat do tří let od právní moci rozhodnutí, nestanoví-li zvláštní zákon jinak, a nenabývá-li rozhodnutí právní moci, od doručení rozhodnutí poslednímu účastníku, který proti němu mohl žalobu sám podat.

Žaloba byla podána dne 21. 11. 2013, žalobou napadené rozhodnutí o licenci nabylo právní moci dne 1. 12. 2010 a rozhodnutí o změně dne 21. 9. 2011; žaloba tedy byla podána včas a osobou k tomu oprávněnou.

Pokud jde o aktivní legitimaci a (další) podmínky řízení o žalobě, ty pokládá zdejší soud rovněž za splněné. Aktivní procesní legitimace podle § 66 odst. 2 s.ř.s. nevyžaduje „prostý“ („jakýkoli“) veřejný zájem, nýbrž „závažný“ veřejný zájem. Zdůrazněním kritéria závažnosti se vyčleňují užší kategorie potenciálních případů z širšího rámce dotčeného veřejného zájmu. Jak vyplývá z důvodové zprávy k s.ř.s., „...může tu jít o případy nepřiliš časté, ale veřejností citlivě vnímané, například

tam, kde nezákonné rozhodnutí bylo dosaženo úplatkem a není tu již jiná právní cesta, kterou by bylo možné takové rozhodnutí odstranit...“ (důvodová zpráva k návrhu zákona ze dne 15. 4. 2002, sněmovní tisk č. 1080/0, digitální repozitář www.psp.cz). Smyslem této žaloby není chránit soukromý zájem, ale ani každý veřejný zájem, nýbrž musí být dána existence kvalifikované formy veřejného zájmu, kterou je závažný veřejný zájem. Aktivní procesní legitimace proto má místo v závažných případech, kdy bude skutečně s ohledem na závažný veřejný zájem žádoucí podání této žaloby, byť to samo o sobě ještě nepředznamenává její důvodnost a výsledek řízení o ní. Judikatura správních soudů přitom dospěla k závěru, že úvaha nejvyššího státního zástupce, zda je ve věci dán závažný veřejný zájem, nepodléhá přezkumu správními soudy. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2007 ve věci sp. zn. 8 As 27/2006, publ. pod č. 1455/2008 Sb. NSS, je úvaha, zda je v konkrétní věci dán závažný veřejný zájem, vyhrazena nejvyššímu státnímu zástupci; záleží na nejvyšším státním zástupci, zda tohoto svého práva podat žalobu v konkrétní věci z důvodu závažného veřejného zájmu, který sám shledal, využije, jeho aktivní legitimace k podání takové žaloby je dána, existence závažného veřejného zájmu je tím presumována (shodně Šimíček, V., Potěšil, L. a kol.: Soudní řád správní. Komentář. Nakladatelství Leges 2014, str. 574 a násl.).

Žalobce tedy bezpochyby v nyní posuzované věci k podání žaloby aktivně legitimován je, a to bez ohledu na charakter a obsah jednotlivých jím uplatněných žalobních bodů.

Pokud jde v této souvislosti o obecné otázky řízení o žalobě ve veřejném zájmu, jejichž zodpovězení je určující ve vztahu k nyní posuzované věci, pak zdejší soud, zčásti s ohledem na již uvedené, vychází z toho, že řízení o žalobě ve smyslu § 66 odst. 2 s.ř.s. neslouží k ochraně žádných konkrétních subjektivních veřejných práv, jako je tomu v případě řízení o žalobě ve smyslu § 65 odst. 1 a 2 s.ř.s., kde soud zkoumá právě míru a povahu dotčení na subjektivních veřejných právech toho, kdo žalobu podává a kdo o sobě tvrdí, že byl rozhodnutím správního orgánu dotčen na svých subjektivních veřejných právech. Institut zvláštní žaloby podle § 66 odst. 2 s.ř.s. byl zaveden k ochraně objektivního práva (zákonnosti), a to ve specifických případech, kdy to vyžaduje (závažný) veřejný zájem; tím je tento prostředek zcela mimořádným, což se nutně musí projevit při posuzování důvodnosti žalobních bodů, jež jsou v žalobě podle § 66 odst. 2 s.ř.s. uplatněny.

Smyslem soudního přezkumu na základě takto podané žaloby není a ani nemůže být realizace neohrazeného dozoru nad absolutní správností postupů a rozhodnutí správních orgánů, ani tu správní soud není od toho, aby se v tomto typu řízení metodicky vyjadřoval k tomu, jak má konkrétní správní orgán realizovat výkon státní správy (to je primárně otázkou pro moc výkonnou), ani aby se aktivně podílel na prosazování systémových opatření, byť by ohledně jejich nezbytnosti v rámci moci výkonné panovala shoda, či na všeobecné revizi licenčních řízení vedených žalovaným. Rozhodování o udělení licence představuje čistě vertikální vztah mezi žalovaným a osobou zúčastněnou na řízení, přitom rozhodoval-li žalovaný o veřejném subjektivním právu osoby zúčastněné na řízení získat licenci, pak především bylo na žalovaném, aby řízení proběhlo bez vad a aby žádnou vadou

nebylo zatíženo ani rozhodnutí o udělení licence. Přestože v situaci, kdy žádosti o udělení licence bylo vyhověno, neexistoval prvek jakékoli vnější kontroly nad procesem rozhodování o udělení licence, a tedy ani nad jeho výsledkem (osoba zúčastněná na řízení ani žalovaný sám z povahy věci proces rozhodování ani výsledek neměl důvodu napadat), „otevření případu“ na samém konci tříleté lhůty pro podání žaloby ve smyslu § 66 odst. 2 s.ř.s. za situace, kdy v mezidobí především žalovaný nevyužil možnosti přezkumného řízení či obnovy řízení dané správním řádem a kdy již jsou právní vztahy navazující na udělení licence stabilizovány, představuje nepochybný zásah do právní jistoty osoby zúčastněné na řízení, jenž by se jistě umocnil především v případě zrušení rozhodnutí o udělení licence. Takové narušení právní jistoty by tedy muselo být vyváženo vskutku závažným důvodem, který by vyvážil rizika a negativní důsledky zpětného přehodnocení právních vztahů založených rozhodnutím o udělení licence.

Za této situace musí být nutným východiskem zdejšího soudu i základní imperativ demokratického právního státu, že podstatou uplatňování veřejné moci je kromě jiného také princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, přitom princip dobré víry působí bezprostředně v rovině subjektivního práva jako jeho ochrana, v rovině objektivní se pak projevuje jako princip presumpce správnosti aktu veřejné moci.

Závěr o důvodnosti žaloby by tak měl být podle přesvědčení zdejšího soudu založen výlučně na závažných zjištěních, jimiž by v podstatné míře byla zpochybněna či vyvrácena zjištění žalovaného, jež učinil z obsahu správního spisu a jež se stala základem pro vyhovění žádosti o udělení licence. Ke zrušení rozhodnutí, které žaloba napadá, by tak měl soud přistoupit až v případě takových zjištění, která kupř. vyplynou z důkazů získaných v součinnosti s orgány činnými v trestním řízení, případně z rozsudků trestních soudů o tom, že byl spáchán trestný čin, a která zásadně zpochybní pravdivost skutkových podkladů, z nichž vyšel správní orgán, a to za situace, kdy nápravu nemohl sám správní orgán realizovat. Kromě toho by ke zrušení rozhodnutí, které tato žaloba napadá, měl soud přistoupit v případě jiných obdobně významných zjištění indikujících důvodné pochybnosti v tom směru, že toto rozhodnutí vůbec nemělo být vydáno, neboť pro to nebyly splněny zákonem stanovené podmínky, nebo že je jejich splnění zamlženo natolik významně, že zjištění, k nimž soud dospěje, nemohou opravňovat k závěru, že byla dána dobrá víra žadatele o udělení licence ve správnost rozhodnutí o udělení licence.

V této souvislosti soud zdůrazňuje, že předmětem přezkumu je rozhodnutí o udělení licence a o jeho změně, tedy udělení oprávnění k podnikání za regulované ceny, nikoliv rozhodnutí opravňující držitele licence uvést energetické zařízení do provozu či naplnění podmínek pro čerpání státem garantovaných výkupních cen (ve smyslu cenových rozhodnutí ERU č. 4/2009 či č. 2/2010); tato premisa byla pak východiskem pro posouzení jednotlivých žalobních bodů zdejším soudem. Shodně na licenční řízení nahlížel Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 8. 2009 ve věci sp. zn. 8 As 18/2008. Nejvyšší správní soud v citovaném případě zdůraznil, že předmětem licenčního řízení je pouze povolení k podnikatelské činnosti v oblasti plynárenství a že právo uvést plynárenské zařízení do provozu a nadále jej

provozovat ke konkrétnímu věcnému účelu (úpravě plynu) rozhodnutí žalovaného v řízení *in merito* nezakládá a k povolení provozu předmětného plynárenského zařízení byl příslušný správní orgán odlišný od žalovaného. „*Toto řízení není založeno na správním uvážení správního orgánu, který by se mohl pohybovat volně v zákonem vytyčených hranicích. Právní úprava stanoví přesně požadavky, které musí žadatel o licenci splnit; na druhou stranu však nedává správnímu orgánu možnost např. ve veřejném zájmu licenci po splnění zákonných požadavků neudělit. Důvodová zpráva k energetickému zákonu a ostatně sama logika věci nabízí přirovnání licence dle energetického zákona k živnostenskému oprávnění. Specialita této regulace a tedy vynětí z obecné úpravy živností je dána jen strategickým významem energetiky pro chod národního hospodářství a životní úroveň obyvatelstva...Znamená to, že při splnění zákonem stanovených podmínek musí správní orgán licenci udělit, nemá volbu, zda tak učiní či nikoliv.*“.

IVa. Změna licence

V rámci žalobní argumentace žalobce uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o změně licence.

Ze správního spisu vyplynulo, že žalovaný o změně licence rozhodoval na základě žádosti ohledně změny názvu držitele licence, doložené výpisem z obchodního rejstříku.

Podle § 9 odst. 1 energetického zákona je držitel licence povinen neprodleně oznámit Energetickému regulačnímu úřadu změny podmínek pro udělení licence podle § 5 a všechny změny týkající se údajů a dokladů, které jsou stanoveny jako náležitosti žádosti o udělení licence podle § 7 energetického zákona, předložit o nich doklady a požádat o změnu rozhodnutí o udělení licence.

Podle § 9 odst. 2 energetického zákona na základě oznámení podle odstavce 1 Energetický regulační úřad rozhodne o změně rozhodnutí o udělení licence nebo o zrušení licence podle § 10 odst. 2 a 3 energetického zákona.

V případě rozhodnutí o změně licence ve smyslu § 9 energetického zákona se jedná o rozhodnutí o žádosti o změně licence a to *ex nunc* z toho důvodu, že došlo ke změnám parametrů podnikání v licencované oblasti. V nyní posuzovaném případě z obsahu žádosti ze dne 22. 8. 2011 jednoznačně vyplývá, a je jím určen předmět řízení o změně licence, že touto změnou byla změna názvu držitele licence. Rozhodnutí o změně licence pak nemůže v soudním přezkumu obstát tehdy, jsou-li zásadně zpochybněny nosné skutkové důvody ve vztahu k předmětu řízení, tedy ve vztahu ke skutečnostem týkajícím se změny.

Byť v sobě rozhodnutí o změně licence v sobě zahrnuje původní, změnou dotčený text licence, neznamená to, že by mělo právní účinky ve smyslu § 109 odst. 6 správního řádu, tedy mělo za následek „odklizení“ předchozích rozhodnutí týkajících se téže licence. Rozhodnutí o změně licence přitom nemůže být dalším novým rozhodnutím o udělení licence již z toho důvodu, že se skutkově opírá pouze o doklady týkající se změny a zakládá právní účinky pouze ve vztahu k nově

posuzovaným skutečností v návaznosti na obsah žádosti (srov. též rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 4. 2012 ve věci sp. zn. 62A 3/2011, potvrzený rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013 ve věci sp. zn. 8 As 61/2012).

Byť tedy žalovaný na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení o změnu licence spočívající ve změně názvu držitele licence zvolil formu jakéhosi „úplného znění licence“ či kvazi nového rozhodnutí, jedná se o rozhodnutí, kterým bylo vyhověno žádosti žadatele – tedy je nutné jeho obsah posuzovat ve spojení s jeho nosnými skutkovými důvody, které vyplývají ze žádosti o změnu a z obsahu správního spisu; změna původního rozhodnutí o udělení licence se tak seznatelně na základě obsahu správního spisu týká údaje o názvu držitele licence.

Námítka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o změně licence pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů tak není důvodná.

IVb. Udělení licence

Žalobce především namítal, že žalovaný tím, že udělil licenci na výrobu elektřiny č. 111017417 na celkový instalovaný výkon 4,032 MW, vybočil z mezí žádosti, ve které osoba zúčastněná na řízení žádala o udělení licence pro zařízení podle některých listin o výkonu 4,036 MW, podle jiných 4,033 MW a dále pochybil, pokud neodstraňoval rozpory vyplývající podle žalobce z jednotlivých podkladů, včetně revizní zprávy, pro udělení licence ve vztahu k počtu a typu instalovaných panelů.

Správní spis sp. zn. LIC-12591/2010-ERU vztahující se k žádosti o udělení licence obsahuje ve vztahu k namítaným vadám licenčního řízení listiny, z nichž vyplývají následující relevantní skutečnosti:

- formulář „Seznam jednotlivých provozoven“ příloha č. 12 k vyhlášce č. 426/2005 Sb., z níž vyplývá, že žadatel žádá o celkový instalovaný výkon provozovny 4,033, přičemž údaj je napsán rukou přes nečitelné původně předtištěné číslo na třetím desetinném místě,
- formulář „Příloha k žádosti o udělení licence pro výrobu elektřiny“ příloha č. 13 k vyhlášce č. 426/2005 Sb., v níž je u položky celkový instalovaný výkon provozovny uvedeno 4,036 MWe – přičemž údaj je předtištěn,
- výkres FVE Svitavy se 40ti řadami fotovoltaických panelů v jednotlivých skupinách specifikovaných takto: SWK 230 W/34 2904 Modules, SWK 230 W/31 792 Modules, SWK 235 W/31 2112 Modules, REC 230 PE 8712 Modules, REC 235 PE 2904 Modules, tedy jedná se o pět typů druhů fotovoltaických panelů,
- předávací protokol ze dne 25. 11. 2010, v němž je u specifikace FVE Svitavy uvedeno - panely, výrobce/typ/počet/výkon: REC Solar As/ REC 230PE/ 8 712/ 2,00376 Mwp, REC Solar AS/REC 235PE/ 2 904/0,68244 MWp,

SolarWorld/Sunmodule SW230poly/ 3 696/ 0,85008 MWp a
SolarWorld/Sunmodule SW235poly/ 2 112/ 0,49632, celkem instalovaný
výkon je zde uveden 4,0323 MWp,

- revizní zpráva ze dne 24.11.2010 revizního technika Pavla Paška, v níž je na první straně uvedeno 17 424 FV- panelů o výkonu 4 032,60 kW a na druhé straně je uvedeno „FVE se skládá z 2 904 ks fotovoltaických panelů REC 230PE s výkonem 235 Wp (682,44 kWp), 8 712 REC 230PE s výkonem 230 Wp (2 003,76 Wp) 2 112 JWK 235W/31 (496,32 kWp), SWK 230W/31 (794,42 kW), SWK 230W/34 (55,66 kWp). K určení vnějších vlivů je v revizní zprávě na str. 2 uvedeno Protokol o určení vnějších vlivů ČSN 33 2000-3 (protokol vnějších vlivů viz projektová dokumentace).

Z protokolu o kontrole Státní energetické inspekce ze dne 31. 1. 2011, č. 053102610, která proběhla ve FVE Svitavy dne 14. 12. 2010, kterým soud u jednání dokazoval, vyplynulo, že na konstrukcích bylo osazeno ve 41 řadách 7 424 fotovoltaických panelů (zde se podle soudu jedná zcela evidentně o chybu v psaní, když správně mělo být uvedeno 17 424) o výkonu 4,032 MWp, přičemž je připojena tabulka obsahující typ jednotlivých panelů, jejich počet a výkon celkem, v níž je uvedeno:

- panely REC 235 PE, 2 904 kusů, výkon 682 440 Wp, REC 230 PE, 8 712 kusů, výkon 2 003 760 Wp, SWK 235 W/31, 2 112 kusů, výkon 496 320 Wp, SWK 230 W/31, 3 454 kusů, výkon 794 420 Wp, SWK 230 W/34, 242 kusů, výkon 55 660 Wp. Celkový výkon z tabulky se podává 4 032 600 Wp.

Z provedeného dokazování podle soudu vyplývá, že žalovaný nepochybil, pokud udělil osobě zúčastněné na řízení licenci na elektrárnu o výkonu 4,032 MW, neboť po převedení 4 032 600 Wp na MW je výsledek 4,0326 MW a po zaokrouhlení na tři desetinná místa (zaokrouhlením nahoru) dokonce více, a to 4,033 MW. Je tedy zjevné, že žalovaný nezaokrouhloval na tři desetinná místa nahoru, což však nemůže být vadou, pro kterou by měl soud rozhodnutí o udělení licence zrušit. Žalovaným udělený celkový instalovaný výkon odpovídá revizní zprávě, předávacímu protokolu a koresponduje též s celkovým výkonem podávaným z protokolu o kontrole Státní energetické inspekce ze dne 31. 1. 2011, č. 053102610, která proběhla dne 14. 12. 2010. Sečetl-li soud jednotlivé výkony panelů specifikované v předávacím protokolu, je zřejmé, že součet zde uvedeného výkonu panelů je 4,0326 MW.

V případě údaje uvedeného pouze na jednom z formulářů k žádosti – „Příloha k žádosti o udělení licence pro výrobu elektřiny“, a to „4,036 MWe“, se evidentně jedná o snadno vysvětlitelnou chybu v psaní číselného údaje 4,0326 MW, či 4 032, 60 kW, který se podává z dalších listin obsažených ve správním spise. Taková chyba v počítání či psaní nemůže bez dalšího zpochybnit to, jaké zařízení a o jakém výkonu bylo držiteli licence předáno. Ostatně ani žalobce nic takového neindikuje.

V případě údaje uvedeného ručně „4,033 MWe“ se může jednat právě o výsledek již výše popsaného výpočtu zaokrouhlování. Ostatně osoba zúčastněná na řízení upozorňuje, že k tomu mohlo dojít právě zaokrouhlením údaje 4 032,60 kW z první strany revizní zprávy.

V počtech panelů pak soud po provedeném dokazování žádný rozpor neshledal, neboť žalobcem uváděný rozpor je logicky vysvětlitelný tak, že došlo k tomu, že revizní technik opomněl do revizní zprávy uvést počet kusů u fotovoltaických panelů typu SWK 230W/31 o výkonu 794,42 kWp a typu SWK 230W/34 o výkonu 55,66 kWp. Podle údajů o výkonu a typu panelů se jednalo o typ „SWK 230 W/31, 3 454 kusů, výkon 794 420 Wp“ a typ „SWK 230 W/34, 242 kusů, výkon 55 660 Wp“, které byly specifikovány v protokolu o kontrole Státní energetické inspekce ze dne 31. 1. 2011, č. 053102610. Revizní technik tedy opomněl uvést počet 3 454 kusů a 242 kusů. Součtem neuvedeného počtu panelů s ostatními uvedenými počty kusů pak celkový počet fotovoltaických panelů v revizní zprávě odpovídá právě číslu 17 424.

Údaje o počtu kusů panelů typu SolarWorld/Sunmodule SW230poly/ 3 696/ 0,85008 MWp, uvedené v předávacím protokolu, pak odpovídají součtu kusů panelů typu SWK 230 W/31 (3 454 kusů o výkonu 794 420 Wp) a typu SWK 230 W/34 (242 kusů o výkonu 55 660 Wp) v revizní zprávě a protokolu o kontrole Státní energetické inspekce ($3\,454 + 242 = 3\,696$). V případě údaje 2 112 JWK 235W/31 (496,32 kWp) v revizní zprávě se uvedený údaj o typu panelů liší v písmenu „J“ namísto „S“, ale počtem a výkonem se blíží nejvíce údaji „SW235poly/ 2 112/ 0,49632“ z předávacího protokolu a údaji „SWK 235 W/31, 2 112 kusů, výkon 496 320 Wp“, uvedeném v protokolu o kontrole Státní energetické inspekce.

Bez ohledu na to, že žalovaný neposoudil výše popsané rozdíly v identifikaci typu panelů v revizní zprávě a předávacím protokolu jako případnou vadu žádosti, a tedy nevyzval žadatele o udělení licence k odstranění vad podání (rozsudek ze dne 26. 6. 2008 ve věci sp. zn. 3 Ads 30/2007), nelze dospět k závěru, že tato skutečnost zásadním způsobem zpochybňuje skutkový stav ohledně dokončenosti a celkového instalovaného výkonu provozovny FVE Svitavy, a ani k závěru, že osoba zúčastněná na řízení nemohla ve vztahu k udělení licence dovozovat svoji dobrou víru ve správnost postupu a rozhodnutí žalovaného, který její žádosti o udělení licence vyhověl.

Namítal-li dále žalobce, že osobě zúčastněné na řízení nemohla být udělena licence na dobu 25 let, protože prokázala užívací právo pouze na dobu zkušebního provozu stanovenou rozhodnutím stavebního úřadu, pak ani s touto argumentací se soud neztotožňuje.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) a e) energetického zákona se licence na výrobu a distribuci elektřiny uděluje nejvýše na 25 let.

Podle § 4 odst. 4 energetického zákona v případě, že žadatel o udělení licence doloží vlastnictví nebo jiné užívací právo k energetickému zařízení, které má sloužit

k výkonu licencované činnosti na dobu kratší než 25 let, licence se uděluje nejvýše na tuto dobu.

Podle soudu nelze zákonodárcem použitý termín vlastnické či užívací právo k energetickému zařízení v § 4 odst. 4 energetického zákona zaměňovat za veřejnoprávní povolení „užívání“ stavby ve smyslu stavebně-právních předpisů. To naopak slouží k prokázání splnění technických předpokladů pro udělení licence.

Prvotním předpokladem pro to, aby za splnění dalších podmínek daných veřejnoprávními předpisy mohl uživatel získat licenci k podnikání ve státem regulovaném odvětví je existence soukromoprávního titulu k výkonu licencované činnosti v energetickém zařízení, který lze prokázat způsoby, vyjmenovanými v § 7 odst. 1 vyhlášky č. 426/2005 Sb. a i jiným, důvodné pochybnosti nevzbuzujícím způsobem (§ 7 odst. 4 vyhlášky č. 426/2005 Sb.). Vlastnické a užívací právo ve smyslu příslušných ustanovení energetického zákona a vyhlášky č. 426/2005 Sb. nelze chápat jinak, než ve smyslu soukromoprávním. S tím pak koresponduje i zákonodárcem stanovená doba pro udělení licence, tedy oprávnění k podnikání za regulované ceny, které se odvíjí právě od prokázání vlastnického či užívacího práva v soukromoprávním smyslu, což jednoznačně odpovídá pravidlu stanovenému v § 4 odst. 4 energetického zákona ve spojení s § 7 odst. 1 a 4 vyhlášky č. 426/2005 Sb.

Jinými slovy, podnikání v regulovaném odvětví lze povolit pouze takovému subjektu, který je prokazatelně vlastníkem energetického zařízení, či případně jeho oprávněným uživatelem ve smyslu soukromého práva, neboť licenci lze udělit i osobě odlišné od vlastníka energetického zařízení. Od soukromoprávního titulu k takovému typu zařízení se pak odvíjí činnost, která v řadě oblastí podléhá regulaci veřejnoprávními předpisy, zejména s ohledem na dotčený veřejný zájem.

Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 24. 11. 2010, č.j. 62128-10/OV-1110-2010/mal, o zkušebním provozu do 30. 4. 2011, pak osoba zúčastněná na řízení prokazovala splnění technických předpokladů pro udělení licence (§ 9 písm. d/ vyhlášky č. 426/2005 Sb. ve spojení s § 5 odst. 3 a § 7 odst. 4 písm. d/ energetického zákona), tedy způsobilosti energetického zařízení provozu. Případné pozdější neudělení kolaudačního souhlasu pro další provoz stavby by mohlo být důvodem pro odnětí licence, ovšem nikoli z důvodu „pozbytí“ vlastnického či užívacího práva, ale technických předpokladů pro podnikání v licencované oblasti.

Nelze tak dospět k důvodnému závěru, že s ohledem na stanovení zkušebního provozu stavebním úřadem měla být ve smyslu § 4 odst. 4 energetického zákona udělena licence pouze na dobu zkušebního provozu. Za dané situace pak tedy nebylo důvodu, aby žalovaný nevyhověl žádosti osoby zúčastněné na řízení a neudělil jí licenci na 25 let, protože soukromoprávní titul k zařízení FVE Svitavy osoba zúčastněná v řízení o udělení licence prokázala, což ostatně nezpochybnil ani žalobce.

K námitce, že v řízení o udělení licence nebylo zjištěno, zda FVE Svitavy patří mezi vyhrazená elektrická zařízení ve smyslu přílohy č. 1 k vyhlášce č. 73/2010 Sb., soud uvádí, že nelze dovodit, že udělení licence žalovaným

k podnikání v regulovaném odvětví se muselo skutkově opírat i o žalobcem zmiňované zjištění.

Podle § 5 odst. 3 energetického zákona fyzická nebo právnická osoba, která žádá o udělení licence, musí prokázat, že má finanční a technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti. Fyzická nebo právnická osoba žádající o udělení licence je povinna doložit vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti. Není-li žadatel o licenci vlastníkem energetického zařízení, je povinen doložit i souhlas vlastníka energetického zařízení s jeho použitím k účelům vymezeným tímto zákonem, a to nejméně po dobu, na kterou má být licence udělena. Energetické zařízení musí mít technickou úroveň odpovídající právním předpisům a technickým normám. Finanční předpoklady není povinen prokazovat žadatel o licenci na výrobu elektřiny, pokud bude instalovaný elektrický výkon výroby elektřiny nižší než 200 kW, nebo žadatel o licenci na výrobu tepelné energie, pokud bude instalovaný tepelný výkon zdroje tepelné energie nižší než 1 MW.

Podle § 9 písm. d) vyhlášky 426/2005 Sb. se u energetických zařízení ve zkušebním provozu technické předpoklady prokazují souhlasem stavebního úřadu se zahájením zkušebního provozu před vydáním kolaudačního rozhodnutí, rozhodnutím o prozatímním užívání stavby ke zkušebnímu provozu nebo rozhodnutím stavebního úřadu, že kolaudační souhlas lze vydat jen po provedení zkušebního provozu, a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem; po provedení zkušebního provozu dokládá žadatel kolaudační souhlas.

Podle soudu je odkaz revizního technika na protokol o určení vnějších vlivů postačující. Z výše citované právní úpravy podle soudu nelze dovodit oprávnění žalovaného posuzovat v licenčním řízení technickou dokumentaci energetického zařízení z hlediska posouzení toho, do jaké třídy ve smyslu vyhlášky č. 73/2010 Sb. zařízení FVE Svitavy spadá, a to obzvláště za situace, kdy stavební úřad jeho zkušební provoz za stanovených podmínek již povolil. Odpověď na tuto otázku poskytuje technická dokumentace stavby energetického zařízení a tu musel mít k dispozici stavební úřad při svém rozhodování. Z výše citovaných ustanovení dále vyplývá, že v licenčním řízení je žadatel o licenci povinen pouze doložit splnění technických požadavků rozhodnutím stavebního úřadu a dokladem prokazujícím zajištění revize energetického zařízení ve vztahu k bezpečnosti práce; jedná se o tzv. povinné důkazy, předkládané spolu se žádostí o udělení licence.

Aniž by tedy soud musel dokazovat vyjádřením Technické inspekce České republiky, jak navrhoval žalobce a protokolem o určení vnějších vlivů, doloženým osobou zúčastněnou na řízení soudu, nelze souhlasit s tím, že žalovanému nebylo prokázáno splnění technických předpokladů k zajištění výkonu licencované činnosti, resp. že by jejich nesplnění vyplývalo z odkazu revizního technika na Protokol o určení vnějších vlivů v revizní zprávě.

K žalobní argumentaci týkající se neprokázání finančních předpokladů soud uvádí, že požadavek na prokázání finančních předpokladů žadatele o licenci, tedy

schopnosti finančně zabezpečit provoz zařízení, je legitimním požadavkem s ohledem na to, že se jedná o podnikání v licencované oblasti s energií, která má strategický význam z hlediska hospodaření a bezpečnosti státu, jak se ostatně podává i z důvodové zprávy k energetickému zákonu. „...[Z]ákladním předpokladem udělení licence je splnění podmínek uvedených v tomto zákoně, obdobně jako je tomu v živnostenském zákoně. Vzhledem k charakteru energie, ke složitosti energetických systémů a náročnosti jejich obsluhy, a to i z hlediska veřejného ohrožení, je stanovena věková hranice pro udělení licence na 21 let. Z obdobných důvodů musí žadatel o udělení licence stanoveným způsobem prokazovat svoji odbornou způsobilost a bezúhonnost. Žadatel musí kromě výše uvedených podmínek prokázat, že je schopen dlouhodobě financovat své podnikatelské aktivity, že vlastní, nebo má pronajato, technologické zařízení pro plynulé zajištění dodávek.“ (důvodová zpráva k návrhu zákona, sněmovní tisk č. 535/0, digitální repozitář www.psp.cz).

Podle § 5 odst. 6 energetického zákona se finančními předpoklady rozumí schopnost žadatele finančně zabezpečit provozování činnosti, na kterou je vyžadována licence, a schopnost zabezpečit závazky nejméně na období 5 let. Finanční předpoklady žadatel nesplňuje, pokud v průběhu uplynulých 3 let soud zrušil konkurs vedený na majetek žadatele proto, že bylo splněno rozvrhové usnesení, nebo soud zamítl insolvenční návrh proto, že majetek dlužníka nebude postačovat k úhradě nákladů insolvenčního řízení, nebo rozhodl o zrušení konkursu proto, že majetek dlužníka je zcela nepostačující. Žadatel o licenci není finančně způsobilý, jestliže má evidovány nedoplatky na daních, clech a poplatcích, pojistném na sociálním zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti nebo pojistném na všeobecné zdravotní pojištění a na pokutách.

Podle § 8 odst. 7 vyhlášky č. 426/2005 Sb. žadatel o udělení licence na výrobu elektřiny ze zařízení využívajícího obnovitelný zdroj energie, které je nově uváděno do provozu, finanční předpoklady dále prokazuje konečným rozpočtem jednotlivých položek realizovaných investic potřebných pro uvedení tohoto zařízení do provozu, souvisí s prokazováním finančních předpokladů.

O tom, že u osoby zúčastněné na řízení v průběhu uplynulých 3 let nedošlo k tomu, že by soud zrušil konkurs vedený na její majetek proto, že bylo splněno rozvrhové usnesení, nebo zamítl insolvenční návrh proto, že majetek nebude postačovat k úhradě nákladů insolvenčního řízení, nebo rozhodl o zrušení konkursu proto, že majetek osoby zúčastněné na řízení je zcela nepostačující, není mezi účastníky řízení sporu. Není ani sporu o to, že osoba zúčastněná na řízení nemá evidovány nedoplatky na daních, clech a poplatcích, pojistném na sociálním zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti nebo pojistném na všeobecné zdravotní pojištění a na pokutách; což vše představuje závažné skutečnosti na straně žadatele o udělení licenci, s nimiž zákon spojuje fikci, že takový žadatel nesplňuje finanční předpoklady pro podnikání v licencované oblasti.

V řízení o udělení licence osoba zúčastněná na řízení, 100% vlastněná společností Scatec Solar s.r.o., doložila, že dodavatelem stavby FVE Svitavy byla společnost Scatec Solar AS. Dále doložila „podnikatelský plán“, z něhož se k dlouhodobé schopnosti financování podnikatelského záměru podává, že financování projektu výstavby je zajištěno formou úvěru u Nordea Bank Norge ASA a vlastní zdroje jsou zajištěny od společníka Scatec Solar s.r.o. Dále je součástí správního spisu Exportní smlouva o generální dodávce fotovoltaické elektrárny „Svitavy“, uzavřená mezi společnostmi Scatec Solar AS, společností s ručením omezeným podle zákonů Norska a FVE Svitavy s.r.o., ze dne 9.11.2010 (dále jen „Exportní smlouva“). Dále osoba zúčastněná na řízení doložila formulář „Finanční bilance žadatele o licenci pro licencovanou činnost – výhled, příloha č. 23 k vyhlášce č. 426/2005 Sb.“.

Z výpisu z obchodního rejstříku vyplynulo, že v roce 2010 norská společnost Scatec Solar AS vlastnila 99,99 % podíl v mateřské společnosti osoby zúčastněné na řízení. Osoba zúčastněná na řízení dále u jednání soudu předložila čestné prohlášení o financování ze dne 15.4.2015, pana Raymonda Carlsena, ředitele společnosti Scatec Solar ASA (dříve Scatec Solar AS), že v době podání žádosti o licenci byla společnost Scatec Solar ASA zavázána odložit splatnost úhrady kupní ceny za FVE Svitavy dle Exportní smlouvy a zajistit financování provozu osoby zúčastněné na řízení v souladu s právními předpisy České republiky. Osoba zúčastněná na řízení dále u jednání soudu předložila dohodu uzavřenou mezi společnostmi Scatec Solar AS a Scatec Solar s.r.o. ze dne 7.1.2011 o tom, že společnost Scatec Solar AS se zavazuje poskytnutím půjčky v rámci až 1 000 000 000 Kč společnosti Scatec Solar s.r.o. zvýšit ekvitu jejich dceřiných společností, které vlastní a provozují fotovoltaické elektrárny v České republice.

Těmito listinami (jakož i již zmiňovaným protokolem o kontrole Státní energetické inspekce) soud ve smyslu § 52 odst. 1 s.ř.s. u jednání dokazoval, a to za účelem širšího objasnění skutkového stavu finanční situace osoby zúčastněné na řízení ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí o udělení licence (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Takovému doplnění dokazování, jehož rámec byl ostatně vymezen žalobními body, v omezeném rozsahu nepředstavujícím přímo nahrazení činnosti správního orgánu, podle zdejšího soudu nic nebránilo. Zdejší soud připomíná, že je především garantem práva na spravedlivý proces (čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod). Ostatně i Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že z § 75 odst. 1 s.ř.s. vyplývá, že pro soud není rozhodující, zda po vydání napadeného rozhodnutí došlo ke změnám právní úpravy nebo skutkových okolností. Předmětné ustanovení však nebrání tomu, aby soud při svém rozhodování vycházel z dokumentů, které vznikly až po vydání žalobou napadeného správního rozhodnutí, pokud popisují stav, jež ke dni rozhodování správního orgánu objektivně existoval (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.11.2013, č.j. 4 As 141/2013-28). Specifika správního soudnictví spočívají zejména v přezkumu činnosti správních orgánů. Těžištěm není primární nalézání skutkového stavu věci dokazováním, ale kontrola správnosti a úplnosti zjištění skutkového stavu správními orgány. Tato kontrola je v souladu se zásadou plné jurisdikce prováděna zejména autonomním hodnocením důkazů již provedených správními orgány, případně též provedením

v žalobě navržených důkazů dalších, zvláště pak těch, které byly správními orgány opomenuty a mohou přitom podle názoru soudu změnit náhled na skutkové okolnosti věci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.1.2015, č.j. 1 As 145/2014 - 61).

Soud na základě obsahu správního spisu a provedeného dokazování dospěl k závěru, že osoba zúčastněná na řízení v době vydání rozhodnutí o udělení licence splňovala finanční předpoklady pro podnikání v licencované oblasti, a to s ohledem na to, že jako dceřiná společnost společnosti Scatec Solar s.r.o., spadající do skupiny společností norské společnosti Scatec Solar ASA, měla garantovány finanční prostředky na výstavu a na provoz fotovoltaické elektrárny, jako investičního záměru v ČR. Je-li základním smyslem výše citované zákonné úpravy zajistit, že držitelé licencí na výrobu elektřiny jsou schopni dlouhodobě financovat své podnikatelské aktivity ve strategickém odvětví energetiky, pak i přesto, že žalovaný nevyzval osobu zúčastněnou na řízení k doložení tvrzení v podnikatelském plánu příslušnými listinami, nelze dospět k závěru, že by rozhodnutí o udělení licence vykazovalo tak závažné deficity skutkových podkladů, že by soud mohl dospět k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného v otázce posouzení finančních předpokladů, či dokonce „zatemnění“ finanční situace osoby zúčastněné na řízení v době rozhodování žalovaného a zpochybnění její dobré víry ve správnost postupu žalovaného, pokud její žádosti o udělení licence vyhověl.

Dokazováním u jednání má soud pochybnosti o schopnosti osoby zúčastněné na řízení dostat zákonnému požadavku dlouhodobě financovat provoz fotovoltaické elektrárny za rozptýlené, a to obzvláště za situace, kdy ani žalobce nezpochybňuje, že osoba zúčastněná na řízení FVE Svitavy bez jakýchkoli žalobcem avizovaných finančních problémů od okamžiku udělení licence provozuje.

IVc.

Soud tak uzavírá, že s ohledem na výše uvedenou podrobnou argumentaci neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným. Proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Soud nedokazoval k žalobě připojenou kopií přípisu žalovaného ze dne 31. 10. 2013, týkající se upřesnění rozdílu ve výnosech po dobu 20 let u osoby zúčastněné řízení, a ani kopií „Sdělení Energetického regulačního úřadu“, neboť tyto listiny neměly pro meritum věci jakoukoli skutkovou relevanci. Soud si dále ve smyslu § 52 odst. 1 s.ř.s. neosvojil potřebu dokazovat dalšími listinami předloženými osobou zúčastněnou na řízení; pro posouzení důvodnosti žaloby to nepovažoval za nezbytné.

V. Náklady řízení

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému nenáleží; to náleží žalovanému. Tomu však žádné náklady vynaložené nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení pak soud rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. dubna 2015

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu